

Sygnatura akt VI Ka 87/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 kwietnia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywiół (spr.)

Sędziowie SSO Grażyna Tokarczyk

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Jacka Sławika

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015 r.

sprawy **skazanego J. L. syna W. i H.**

ur. (...) w S.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 listopada 2014 r. sygnatura akt III K 1124/14

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

VI Ka 87/15

UZASADNIENIE

Od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 listopada 2014r., sygn.akt III K 1124/14, apelację wniósł obrońca skazanego J. L..

Zarzucił niewspółmierność kary łącznej w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, wynikającą z zastosowania zasad bardziej zbliżonych do zasady kumulacji poszczególnych kar w stosunku do warunków osobistych oraz postawy sprawcy.

W oparciu o taki zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady całkowitej i pełnej absorpcji, ewentualnie o uchylenie orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy uznał apelację obrońcy skazanego za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Nie ulega wątpliwości, że kształtowanie kary łącznej w wyroku łącznym w oparciu o najkorzystniejszą dla skazanego zasadę pełnej absorpcji może mieć miejsce w wypadkach wyjątkowych, gdy względy szczególne uzasadniają tak daleką ingerencję w prawomocne rozstrzygnięcia o karach jednostkowych wymierzonych za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym.

Jak trafnie podkreślił to sąd pierwszej instancji, takimi szczególnymi okolicznościami przemawiającymi za pełną absorpcją kar jest wyjątkowo bliski związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy czynami pozostającymi w zbiegu, minimalna wysokość niektórych kar jednostkowych powodująca brak rzeczywistego wpływu tych kar na karę łączną, lub też szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego.

W niniejszej sprawie, wbrew odmiennym twierdzeniom apelującego, związek pomiędzy czynami skazanego pozostającymi w zbiegu realnym nie jest wcale tak ścisły. Skoro bowiem cztery czyny osądzone w sprawie III K 1743/10 zostały popełnione ,odpowiednio - od listopada 2003 r do stycznia 2004r., w sierpniu 2006r. i we wrześniu 2006r., a czyn osądzony w sprawie III K 1663/10- w marcu 2010r., to nie sposób mówić, że wszystkie te czyny pozostają w ścisłej zbieżności czasowej, zachodzi ona tylko w odniesieniu do trzech / na pięć/ występków popełnionych przez skazanego. Także jedynie w części /trzy czyny na pięć/ przestępstwa łączy podobny charakter i tożsamość chronionego dobra prawnego / występki z art. 190 § 1 kk/.

Nie można zatem stawiać tezy, że czyny te, gdyby postępowanie ich dotyczące toczyło się w jednym czasie, mogłyby zostać potraktowane jako jedno, rozciągnięte w czasie zachowanie mające wspólny mianownik, realizowane w zbliżony sposób i z takiej samej motywacji.

Należy także mieć na uwadze, że duże znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji ogólnej i indywidualnej. Popełnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektyw absorpcji /wyrok SA w Warszawie z 12.07.2000r. II Aka 171/00/.

Jeśli chodzi o postawę skazanego podczas pobytu w jednostkach penitencjarnych, to stwierdzić należy, że opinia dotycząca jego zachowania jest dobra: skazany nie był karany dyscyplinarnie, nie sprawia problemów natury wychowawczej, odbywa karę w systemie programowego oddziaływania, stosuje się do wydawanych poleceń i postanowień regulaminu. Te niewątpliwie pozytywne cechy nie są jednak tego rodzaju, aby już w chwili obecnej można było przyjąć, iż proces resocjalizacji został ukończony. Niewątpliwie wymaga on dalszego pogłębienia i utrwalenia.

Nie jest trafne stanowisko apelującego, iż wymiar kary łącznej wynikał z zastosowania zasady bardziej zbliżonej do zasady kumulacji kar.

Wszak Sąd Rejonowy stosując dyrektywy z art. 86 § 1 kk miał możliwość orzeczenia względem J. L. kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 2 lat / najwyższa kara jednostkowa/ do 4 lat i 9 miesięcy /suma kar jednostkowych/. Orzeczenie jej w rozmiarze 3 lat i 2 miesięcy dowodzi, że sąd pierwszej instancji właściwie uwzględnił wszystkie te czynniki, które wpłynąć winny na korzystniejsze dla skazanego ukształtowanie kary łącznej, a więc stopień i zakres związku pomiędzy czynami oraz postawę prezentowaną przez skazanego i jego opinię z zakładu karnego.

Sąd Okręgowy, z powodów wyżej wskazanych, nie dopatrywał się zatem podstaw do kwestionowania wymiaru kary łącznej orzeczonej przez sąd meriti /przy prawidłowo ustalonym zbiegu realnym przestępstw/, jako niewspółmiernej, a tym samym powodów do jakiegokolwiek ingerencji w treść zaskarżonego wyroku. Dlatego też, nie uwzględniając zarzutów i wniosków środka odwoławczego, wyrok ten utrzymał w mocy.

Skazany, pozbawiony wolności, został zwolniony od powinności ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, którymi obciążony został Skarb Państwa.